

Publicerad 2011-07-27 21:04 av Maj-Lis

Berättelsen om vår kyckling Chip...som jag berättade den för våra barnbarn.

1. SOMMAREN MED CHIP

Nu mina små vänner så ska jag berätta om lilla kycklingen Chip. Man kan nästan tro att de är en saga, men den är aldeles sann. De var vår och er pappa var ute och gick med farfar och mej. Fåglarna sjöng, flugorna hade kommit fram, och de fanns bara lite snö kvar, de var sista dagarna i April. När vi gick där och pratade, så berätta de jag att när vi var barn, så lade en lekkamrat till mej ett hönsägg i ett skatbo, och så fick han en kyckling. Er pappa tyckte att de lät väldigt roligt, och tyckte att vi skulle göra likadant, men farfar och jag tyckte inte att de var en sån bra ide, så vi sa nej, men han bad om och om igen att vi skulle göra de, och vi föll till föga. Nu är de så här, att om man ska få en kyckling, måste man få ett ägg från en hönsgård där de finns en tupp, för kycklingen skulle få en pappa, som alla djurbarn och människobarn har. Man kanske inte alltid bor hos sin pappa, men ingen, inte någon är utan pappa. Ja, farmor funderde och funderade, vem kan ha höns där de finns en tupp. Men så kom jag på att på en gård inte så långt hemifrån, så fanns de små bruna höns, och dom hade även en tupp. Vi åkte dit och frågade om vi fick köpa några ägg, och talade om vad vi skulle ha dem till. Visst skulle vi få de, och vi fick äggen, behövde inte betala dem. Eftersom skatorna redan börjat att lägga sina ägg, så måste vi hitta ett skatbo någonsrta. Inte långt från vårt hus hittade vi ett skatbo, i en gran. Er pappa hängde en påse runt halsen, och i den hade han tre små bruna ägg, för äggen till hönsen var bruna och små, för hönsen var också små. De var tur att inte skatboet var så högt upp, för då hade han inte fått klättra dit upp. Ja, sedan var de bara ett vänta, för när skatan lagt sina ägg, ska hon ligga och värma dem i tre veckor innan de blir ungar. När de började att närma sej tre veckor, gick vi varje dag och lyssnade under boet, för vi var rädda att när skatan såg att de var en annan unge, skulle hon sparka den ur boet. Så en dag, när vi stod under boet, fick vi höra ett ynkligt litet pip. Då förstod vi att nu fanns de kycklingar där. Om de var en två eller tre, de visste vi inte. Vi hade ju lagt tre ägg, men de är inte säkert att de blir kycklingar i alla. Så vi hade tur. Nu var de dags. Er pappa satte en påse runt halsen, dit lade vi vadd, som han skulle lägga kycklingarna på, så dom inte stöttes när han klättrade ner. Så började klättringen uppför granan. Spännande. Där var en liten gul kyckling, men bara en, de andra äggen blev de inget av. Vi tyckte de var synd, att den inte hade några syskon, men man klarar sej bra utan syskon också. Chip, chip, chip, lät de i påsen när han klättrade ner, därför fick den namnet Chip. Nu började äventyret. Hur skulle vi kunna sköta den lilla, för vi var ju inga hönor. men de är så här, de första en kyckling ser när den kommer ut ur sitt ägg, de tror den är sin mamma. Så nu trodde den att vi var föräldrarana, och vi skulle ju sköta den. Ja, hur skulle vi göra. Först hämtade vi en liten låda som vi lade vadd i så den skulle ha mjukt och skönt, men den bara pep och pep. Då tog vi ett litet fårskin, som vi värmden, och la de löst ovanpå kycklingen, då lät den pi, pi, pi tystare och tystare, och somnade. Då trodde den att skinnaet var hönsmamman, som den låg och hade de varmt under. Ja, så gjorde vi varje kväll, och den sov tyst hela natten, tills vi lyfte på skinnet på morronen, och då var den pigg och vak på en gång. Då visste vi hur vi skulle få den tyst och sova. Men hur skulle vi kunna lära den att äta. För så här är de. När kycklingen är hos sin hönsmamma, så ser den hur hon gör, den ser när hon pickar i sej mat med näbben, och då gör den likadant, men vi hade ju ingen näbb. Allra först, så fick vi åka och köpa kycklingmat, små små mjölfrön. Så strödde vi ut dem i en lite större kartong, men Chip visste inte hur man skulle göra. Då fick vi låsas att vi hade näbb. Vi tog en liten spetsig pinne och pickade framför Chip och då gjorde han likadant, och tänk, då lärde han sej att äta. Snart behövde vi inte visa honom, utan han åt själv. Nu var de så här, att där vi fick Chip så hade vi vårt sommarhus. Där kunde vi inte vara än, för de var två

veckor till skolan slutade för sommarlovet,så då var vi i vår lägenhet i stan. Fortsättningen om sommaren
med Chip kommer. Många roliga minnen. M-L

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Maj-Lis med Poeter.se id #37330 innehar upphovsrätten